Dívka z Rocky Mountain - Šťáhlavský, Jindřich

Rf.:
Vánek jako tenkrát z Rocky Mountain
snáší sníh,
jako tenkrát v Rocky Mountain
září v oblacích.

Rec.:
Pamatuju si na ten ostrý zimní den, jako kdyby
to bylo včera. Snad všichni osadníci se shlukli
okolo kováře, který ukazoval kamsi
k nebetyčným Skalistým horám.Měl pravdu.
Z hor sestupovala postava v kožených šatech
jako laň, když za kruté zimy hledá u lidí
útočiště. Byla to mladá žena, ještě dívka,
a když se trošku zotavila,zaplatila nám zlatým pískem
z koženého váčku za srub, který jsme jí narychlo postavili.
Ani nemusela, protože každý pořádný chlap
by za ni skočil třeba do ohně.
Tak byla krásná a půvabná, jako hory, z nichž k nám přišla.

Rf.:
Vánek jako tenkrát ...

Možná, že ji měl někdo ještě raději, než já,
ale rozhodně ne ten,kterého si na jaře vzala.
Utekl se k nám na zimu bůh ví odkud a hladký a slizký,
ale se ženami to zřejmě uměl.
Duši čisté jako horský pramen učarovala
a několik dnů po svatbě zmizel i s koženým
váčkem skoro plným.Nesla to statečně,
stále věřila, že se vrátí. Byl jsem to já, kdo jí
přinesl zprávu, že její muž byl tam někde
na východě chycen a za hříchy nové i staré
odsouzen k trestu nejvyššímu. Nepromluvila,
neplakala. S tváří jako z kamene pohlížela
k horám a tam jsme ji také po dlouhém hledání
našli. Pod vysokou skálou na břehu malé
horské bystřiny, která ukončila její čistou lásku,
tam, tam jsme ji pochovali.

Rf.:
Vánek jako tenkrát z Rocky Mountain snáší sníh.
Jako tenkrát v Rocky Mountain září v oblacích.
I hrob tvůj, tam v Rocky Mountain,
bílý příkrov má,
Věčný klid tam v Rocky Mountain,
ať sám pán hor ti dá.